

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.236/2020/13.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a meghatalmazott1 (Cím4.; eljáró képviselő dr. Kovács Adrienna kamarai jogtanácsos) által képviselt **felperes neve** (felperes címe.) **felperesnek**, dr. Ötvös Beatrix Melinda kamarai jogtanácsos által képviselt **Alperes1** (alperes címe) **alperes** ellen helyettesítési díj iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18.M.7294/2020/5. számú ítélete ellen, a felperes 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül- meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes a Alperes1 osztály4 Osztályának állományában dolgozott közalkalmazottként, D fizetési osztályban. A osztály3 Osztály 3 alosztályra tagozódik: alosztály1, alosztály2 megbízotti, valamint alosztály3 Alosztályra.

[2] A felperes 2013. augusztus 1. napjától hatályos kinevezése szerint a munkahelye a osztály1i Alosztálya, munkaköre több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazott. Ténylegesen azonban a osztály2 Alosztályán (megbízott) több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti feladatokat látott el, melynek kapcsán munkaköri leírás is készült. A alosztály1 Alosztályon ezen időszakban nem végzett munkát ténylegesen.

[3] A felperes 2015. április 1. napjától a osztály3 Osztályon látta el a feladatait, melyek magukban foglalták mind a megbízott Alosztályon ellátandó feladatokat, valamint a részben a alosztály1 Alosztályon ellátandó feladatokat. A megnövekedett mennyiségű feladatok mindazonáltal a felperes részéről rendes munkaidőben teljesíthető volt, rendkívüli munka teljesítése nem volt szükséges.

[4] A perbeli időszakban a osztály3 Osztályon 3 közalkalmazotti státusz volt rendszeresítve. Mindhárom státusz betöltésre került, azonban ebből csak 2 fő – tanú2 és a felperes – volt az a személy, akinek a tényleges munkavégzése a osztály3 Osztályon volt. A harmadik fő tanú3 volt, aki a megbízott Alosztályon található közalkalmazotti státuszt foglalta, de tényleges munkavégzési helye a Segédhivatal volt. Az alosztály3 Alosztály nem rendelkezett közalkalmazotti státusszal.

Kereset, ellenkérelem

[5] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését 2015. szeptember 1. napjától 2017. július 31. napjáig tartó időszakra elsődlegesen 381.215 forint, másodlagosan 254.148 forint megfizetésére. Indokolásul előadta, hogy folyamatosan ellátta a munkakörében szereplő feladatkörét, illetve a alosztály1 Alosztály több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti feladatokat. Álláspontja szerint azonos időszakban a munkáltató rendelkezése alapján átmenetileg más munkakörébe tartozó feladatokat is ellátott, ezért a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 24. § (1) bekezdése alapján a végzett munkával arányos külön díjazás, helyettesítési díj illeti őt meg.

[6] A felperes a jelentős többletmunka, mint helyettesítési díj feltétel kapcsán hangsúlyozta, hogy az nemcsak rendkívüli munka teljesítésében nyilvánulhat meg, hanem alapvetően már abban is, hogy egy alosztály szervezeti környezetébe tartozó személyekkel és feladatokkal kapcsolatosan kell-e elvégeznie munkát, vagy kettőben. Megítélése szerint jelen esetben nem a jelentős többletmunka, hanem az a körülmény jogosította őt helyettesítési díjra, hogy egy vagy két alosztály munkájára kell-e figyelnie. Előadta, hogy a munkakörök azonos besorolásúak (D osztály) és azonos végzettséget igényelnek (speciális képzettség nélkül). Alapvetően tevékenysége többségében azonos, nem igényel magasabb szintű szaktudást, nem jár magasabb felelősségi szinttel, ezért kérte 20%-ban illetve 30 %-ban a helyettesítési díj összegének megállapítását.

[7] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, mivel a felperes többletmunkát nem végzett. Hivatkozott a felperes munkaköri leírásának k) pontjára, miszerint az adott pont előírja az aránytalan sérelem tilalmát. Ugyanakkor a felperes maga is akként nyilatkozott, hogy munkaidejébe belefért nagyobb mennyiségű feladat ellátása. Hivatkozott továbbá a munkaköri leírás p) pontjára is, amely szerint a felperes köteles volt

helyettesíteni a hasonló munkakörben dolgozót a kapitányságvezető utasítása alapján, mely szintén nem jogosítja fel a helyettesítési díj követelésére. Előadta, hogy gyakorlatban bevett az, hogy valaki annak ellenére, hogy az egyik alosztályon végez munkát ténylegesen, a kinevezési státusza szerint egy másik osztályra szól. A tényleges munkavégzés szerinti szervezeti egység és a beosztás szerinti státusz nem kell, hogy megegyezzen. A felperes azért egy meghatározott alosztályra került kinevezésre, mert a kinevezésekor ott volt szabad státusz.

[8] Az alperes vitatta azt a felperesi állítást, hogy a felperes egyedül látta volna el a megbízott Alosztály feladatait, mert állította, hogy tanú2, mint a osztály3 Osztály egészének titkárnője mindhárom alosztály feladatait ellátta. tanú3 kinevezésének helye és tényleges munkavégzésének helye eltérése kapcsán előadta, hogy el kellett látni a alosztály1 Alosztály feladatait, mivel az oda kinevezett személy nem ott dolgozott ténylegesen.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 12.700 forint perköltséget.

[10] Az elsőfokú bíróság elfogadta a osztály3 Osztály vezetőjének tanú1 tanúnak a vallomását, miszerint a két osztályon jelentkező feladatok azonos, vagy különböző jellege tekintetében nem állapítható meg mérvadó különbség. tanú2 vallomása szintén az alperesi álláspontot támasztja alá, mely szerint ő végezte a teljes osztályra vonatkozóan az előzménykutatásokat, ami már a szignálást követően történik meg, azaz nem fogadható el az a felperesi álláspont, miszerint a megbízott feladatait a felperes egyedül látta le. tanú2 azt a felperesi állítást sem erősítette meg, miszerint a alosztály1 Alosztály munkáit vele megosztva végezte volna.

[11] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján megállapította, hogy az osztályvezető munkaszervezési okok miatt döntött úgy, hogy az osztályra rendszeresített 3 titkárnői státuszból ténylegesen csak két közalkalmazott ügykezelő dolgozzon. Ennek következtében téves és megalapozatlan volt a felperes azon hivatkozása, miszerint mindhárom alosztályon egységesen szükséges egy-egy státusz, illetőleg ténylegesen betöltött munkakör rendszeresítése. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint szintén téves volt a felperes előadása, mely szerint a jelentős többletmunka abban nyilvánul meg, hogy a munkát melyik vagy hány szervezeti egységhez kapcsolódóan végzi. A jelen esetben a felperes a saját munkakörébe tartozó feladatokból többet végzett, de olyan mennyiségben, amely aránytalan sérelmet vagy jelentősen értelmezhető többletmunkát nem eredményezhetett. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a munkakör egy tágan meghatározott feladatkör, amelynek ellátására a felperes köteles, ezen belül változhat a konkrétan felmerülő feladatmennyiség anélkül, hogy ez a díjazásra kihatással lenne.

[12] Figyelemmel arra, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy jogosult helyettesítési díjra, így a kereset elutasította az elsőfokú bíróság.

A felperes fellebbezése és az alperes ellenkérelme

[13] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes kötelezését 2015. szeptember 1. – 2016. május 12. közötti időszak vonatkozásában bruttó 254.148 forint helyettesítési díj és annak 2016. január 6. napjától a kifizetésig számított késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére.

[14] Hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróság a bizonyítékok hibás értékelése és hibás jogszabályi környezet értelmezésével hozta meg az ítéletét, ezzel megsértette a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 279.§ (1) bekezdésében foglaltakat.

[15] Előadta, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyta az ítéletében, hogy miként kell értékelni a kinevezési dokumentumokat és a munkaköri leírást. Elfogadta a munkáltató képviselőjének azon álláspontját, hogy tartósan túlléphet a munkaköri leíráson és olyan feladatokra utasíthatja a beosztottját, amelyek abban nem szerepelnek. Az elsőfokú bíróság hibásan értékelte az ún. „eseti” feladatokat (gyakorlatban menjen le egy vendégért, főzzön egy kávét az előljáró érkezésekor, stb.). Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte azt sem, hogy egy munkáltatói jogkörrel nem rendelkező vezető miként és miért módosíthatta a munkaköri leírásban foglaltakat, de elfogadta, hogy azt megteheti. Hivatkozott arra, hogy az osztályvezető tanú2 munkáját osztotta meg két közalkalmazott között, a megbízott Alosztályra szignált anyagokkal továbbra is a felperes foglalkozott. tanú2 nyilatkozata szerint 30-70%-ban látták el „közös” feladatokat. Előadta, hogy az állománytáblázat határozza meg a foglalkoztatás rendjét, valamint annak alapján készített kinevezési okmányok, határozatok, parancsok és munkaköri leírások.

[16] Álláspontja szerint félreértelmezte az elsőfokú bíróság a felperes munkaszerződésében rögzített k) alpontot, miszerint, ha a munka nem okoz „aránytalan sérelmet”, akkor azt a munkavállaló köteles díjazás nélkül végrehajtani. Hivatkozott továbbá arra, hogy az állománytáblázat és a munkaköri leírás határozza meg a munka mennyiségét.

[17] A Fővárosi Ítéltábla anyagi pervezetést nyújtott, figyelemmel arra, hogy a bizonyítás kiegészítése volt szükséges. Ebben a körben tájékoztatta a felperest, miszerint bizonyítási szükséghelyzet fennállta kapcsán kérheti a nyilvántartás adatainak a becsatolását és annak kimutatását, hogy a felperes ténylegesen milyen munkaköri feladatokat látott el, és milyen mennyiségben a alosztály1 Alosztályon.

[18] A felperes a bíróság végzésére úgy nyilatkozott, hogy a bizonyítási szükséghelyzet fennállta kapcsán kéri a nyilvántartás adatainak a becsatolását. Az alperes a felperes bizonyítási indítványának eleget tett, és csatolta a kért iratokat.

[19] A felperes ezt követően előadta, hogy a korábbiakban tett nyilatkozatait változatlan formában fenntartja, és kérte, hogy a tanúvallomások alapján hozzon ítéletet a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltaknak megfelelően. Hivatkozott arra, hogy az alperes által megküldött nyilvántartás alapján nem állapítható meg, hogy a felperes ténylegesen mely feladatokat végezte, mivel azok bármely munkaköri elemnél jelentkezhetek.

[20] Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[21] A felperes fellebbezése nem alapos.

[22] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, ezért azt a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét a Pp. 370.§ (1) bekezdése alapján gyakorolta, figyelemmel a Pp. 371.§ a)-d) pontjaiban meghatározottakra.

[23] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[24] A Kjt. 24.§ (1) bekezdése alapján, ha a közalkalmazott munkaköre ellátása mellett a munkáltató rendelkezése alapján átmenetileg más munkakörbe tartozó feladatokat is ellát, és ezáltal jelentős többletmunkát végez, az illetményén felül, a végzett munkával arányos külön díjazás (helyettesítési díj) is megilleti.

[25] A felperes 2015. január 20-án kelt munkaköri leírása IV. részének 3/1. pontja k) alpontja szerint a munkavállaló a közvetlen vezetőjének utasítása alapján a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl, köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a osztály3 Osztály tevékenységi körébe tartozó, a feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint

tapasztalatai alkalmassá teszik. Ez beosztására, képzettségére, korára, egészségi állapotára vagy egyéb körülményre tekintettel rá nézve aránytalan sérelemmel nem járhat.

[26] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú ítélet indokolásában rögzítettekkel, mely szerint a felperes terhelte annak bizonyítása, hogy a saját munkaköre mellett a munkáltató rendelkezése alapján átmenetileg más munkakörébe tartozó feladatokat is ellátott, és ezáltal jelentős többletmunkát végzett, mely aránytalan sérelemmel járt a részére. A felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy bár a kinevezése szerint a munkahelye a osztály1i Alosztálya volt, azonban szóbeli utasítás alapján elsődlegesen a osztály2 Alosztályán látott el ügyviteli alkalmazotti feladatokat, azonban álláspontja szerint a alosztály1 Alosztályon jelentős mennyiségű többletmunkát végzett.

[27] Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy tanú1 rendőr őrnagy osztály3 vezető 2018. december 11-én kelt jelentése szerint a felperes 2015.szeptember 1-től 2016. május 12-ig 178 munkanapból összesen 45 napot volt távol (21 napi évi rendes szabadság és 24 nap betegállomány), tanú2 közalkalmazottat pedig csak 13 munkanapon helyettesítette.

[28] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes nem látott el más munkakörbe tartozó feladatokat, ügyviteli feladatokat végzett a megbízott Alosztályon, és eseti jelleggel a alosztály1 Alosztályon. Ezt a körülményt pedig a felperes sem vitatta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy a fellebbezésen meghatározott azon feladatokat, miszerint „menjen le egy vendégért, főzzön egy kávét az előljáró érkezésekor”, egyrészt ténylegesen utasította volna ilyen feladatokra a munkáltató, másrészt ezek folyamatosan, jelentős mértékben fennállóak voltak. Ez csak a felperes tényállítása volt, amelyet azonban nem bizonyított.

[29] A jelen per elbírálása szempontjából jelentős körülmény, hogy a felperes a személyes meghallgatása során sem tudta konkrétan megjelölni, hogy pontosan milyen mennyiségű többletmunkát végzett. Csupán annyit nyilatkozott, hogy a megbízott-n nagyságrendileg iktatott 30 ügyet, ez később megmaradt a feladataként és emellett még jött utóbb másik 30 iktatás, így már sokkal több feladata volt. Egyéb munkaköri feladatot pedig nem jelölt meg, de ezen előadása sem alapozta meg azon állítását, hogy jelentős többletmunkát végzett.

[30] A felperes hivatkozott arra, hogy figyelemmel arra, hogy a osztály3 Osztályon a három közalkalmazotti státuszt betöltő személy között, tényleges csak a felperes és tanú2 dolgozott, ez már megalapozza a helyettesítési díjra való jogosultságát. Álláspontja szerint nem a jelentős többletmunka, hanem az a körülmény jogosítja őt helyettesítési díjra, hogy egy vagy két alosztály munkájára kellett-e figyelnie. A másodfokú bíróság álláspontja szerint téves a felperes ezen előadása, ugyanis a jogszabály egyértelmű annak vonatkozásában, hogy a jelentős többletmunka alapozza meg a helyettesítési díjra való jogosultságot. Amennyiben a

munkavállaló jelentős többletmunkát nem végez, abban az esetben helyettesítési díjra sem jogosult.

[31] tanú1 a tanúvallomásában előadta, hogy nem felel meg a valóságnak az a felperesi állítás, miszerint tanú2 és a felperes a alosztály1 Alosztály feladatait megosztva látták el, míg a megbízott-n csak a felperes végzett munkát. Előadta, hogy a felperes részére nem adott olyan feladatot, amely meghaladta volna a munkaköri leírásában foglaltakat, így például az iktatás, ügyiratkezelés tartozott a munkakörébe. tanú2 tanúként elmondta, hogy a felperes a megbízott ügyeit kezelte. Előadta, hogy a felperes a másik alosztályhoz tartozó munkát elenyésző mértékben végezte. Álláspontja szerint a alosztály1 Alosztályhoz tartozó feladatokat ő és nem a felperes végezte. Úgy nyilatkozott, hogy a két alosztály tekintetében nagyobb részt ő végezte a munkát, a felperes pedig csak akkor, ha helyettesítette őt.

[32] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a perben meghallgatott tanúk és okiratok nem bizonyították a felperes állítását, miszerint jelentős többletmunkát végzett és ezáltal jogosult helyettesítési díjra. A felperes a másodfokú eljárás során történt bizonyítási eljárás elrendelését követően sem tudta ezen állítását bizonyítani.

[33] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, miszerint a felperes a munkaköri leírás IV. részének 3.1. pontjának k) pontja szerinti feladatokat nemcsak helyettesítési díj ellenében köteles ellátni.

[34] A Kjt. Kommentár szerint, ha a közalkalmazott több munkakörbe tartozó feladatokat ellát, amennyiben azok jelentős többletmunkával járnak, abban az esetben jogosult helyettesítési díjra. A másodfokú bíróság hivatkozik a Kúria Mfv.II.10.742/2016/5. számú határozatára, miszerint, ha a közalkalmazott munkaköre ellátása ellett a munkáltató rendelkezése alapján más munkakörbe tartozó feladatot is ellát és ezáltal jelentős többletmunkát végez helyettesítési díj illeti meg.

[35] A jelen esetben a felperes nem tudta bizonyítani a jelentős többletmunka fennállásának a tényét, ezért nem volt jogosult helyettesítési díjra.

Záró rész

[36] A másodfokú bíróság mellőzte a perköltség tárgyában való határozathozatalt, figyelemmel arra, hogy a pernyertes alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, és költségjegyzéket sem csatolt, így nem jogosult a Pp. 81.§ alapján perköltségre.

[37] A felperes munkavállaló költségkedvezményre jogosult a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályáról szóló 73/2009. (XII.22.) IRM rendelet alapján, ezért a fellebbezési illetéket az állam viseli a Pp. 102.§ (6) bekezdése alapján.

[38] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§-a zárja ki.

[39] A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása a Pp. 376.§-a alapján történt.

Budapest, 2021. március 11.

dr. Bicskei Ildikó s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr.

Kulisity Mária s.k.

a tanács elnöke
bíró

előadó bíró